

[Niels Helveg Petersen.]

heraf, på trods af EF-fordelen, at vi får denne forringelse af betalingsbalancen.

Det var endvidere det forår, hvor regeringen forsømte at gennemføre den nødvendige opbremsning i den offentlige sektor, som der var enestående muligheder for, som både oppositionen og, jeg tror også jeg kan sige med fuld ret befolkningen på det nærmeste tiggede og bad regeringen om at gennemføre, og det var det forår, hvor prisstigningerne blev de stærkeste, vi har haft vel i 20 år.

Det var også det forår, hvor SF opfandt en antiinflationssplan, og hvor man, prisudviklingen under denne regering in mente, vel må sige, at jo længere SF har medansvar for den økonomiske politik, jo mere brug bliver der for antiinflationssplaner.

Det var også det forår, hvor vi i stedet for et bredt boligforlig fik et skævt, som der ikke er nogen tillid til i befolkningen, og det var det forår, hvor befolkningen til gengæld for sin part ikke forsømte at lade sin utilfredshed komme meget stærkt til orde, og hvor befolkningen i perioder syntes grebet af en stærk hang til meget forenklede politiske løsninger.

Regeringen har et hovedansvar for de forsømte muligheder i dette forår, men jeg synes ikke, vi af den grund skal glemme SFs ansvar for den almindelige økonomiske politik og dermed for prisstigningerne og for skatterne. SF har haft et vist held til at krybe i skjul for dette ansvar, men jeg synes, det må være slut nu. Det er, som om SF opfatter sin hovedopgave i den økonomiske politik som værende den at forhindre regeringen i at regere. Når regeringen siger, den vil spare, så siger SF, at den skal spare noget mindre. Når regeringen siger, at den vil f. eks. boligsubsidierne til livs, så siger SF: nej, vi skal subsidierne noget mindre til livs. Når det går den anden vej, når regeringen vil forøge udgifterne, så vil SF forøge dem noget mere, og på den måde sikrer SF til stadighed, at besparelserne bliver for små og udgiftsstigningerne for store.

Der har i foråret været megen tale om samarbejde. Vi må konstatere — og desværre — ved samlingens afslutning, at mønsteret synes at ligge nok så fast; og mønsteret i den økonomiske politik er, at sammen med SF kan regeringen ikke regere, uden SF tør regeringen ikke regere.

Man kan sige, at det kan man ikke bebrejde SF, det må man bebrejde regeringen at den finder sig i, men jeg har alligevel fundet det på sin plads at trække det frem for at påpege, at den kombination af partier, som har flertallet, er den dårligst tænkelige til at løse just den type af problemer, som vi står over for, både fordi SF får stærk indflydelse i det konkrete, og fordi kombinationen skaber meget stærke spændinger i befolkningen, spændinger, som står i vejen for en rolig politisk udvikling.

Jeg talte om det forsømte forår. Det er beklageligt, men det værste er næsten, at vi uundgåeligt får et uroligt efterår. Udviklingen i vor samlede økonomi har et sådant forløb, at en skarp opbremsning til efteråret synes uundgåelig. Der er ikke noget overraskende i det. Det har været soleklart og indlysende, det er fremgået af regeringens egne oversigter, at 1973 ville bringe problemer. Det kan ikke komme bag på nogen. Jeg er træt af for mit eget vedkommende at citere egne taler, og hvad vi har forudsagt i den anledning.

Men nu vil jeg spørge statsministeren, som har udelukket, at der i år kunne blive tale om nogen form for skatteforhøjelser, og hvor vi også ved fra forårets forhandlinger, at regeringen ikke mener, der er muligheder for at gennemføre yderligere besparelser: hvorledes vil regeringen bære sig ad? Hvilke planer har regeringen for at styre den økonomiske udvikling til efteråret? Anser statsministeren det stadig væk for udelukket, at man må gennemføre en opbremsning til efteråret? Jeg vil sige til statsministeren, at der er ikke noget mærkeligt i, at man fra oppositionsside efterlyser regeringens oplysninger på dette punkt. Vi har jo budgetredegørelsen fra november måned stående for